

Magdalena Kapuścińska

Na szczyt

Kolejami losu toruję drogę
pnąc się na szczyt z uporem.

Pomiędzy pasmami małych sukcesów
roziskrza się blask talentu.

Płyną kaskadami cierpienie i pot
w drodze po blichtr i boską moc.

Z masywu śmiałości skubię co się da
– splendor, wiedzę i odwagę.

Jasne, twórcze myśli niczym klejnoty
Lecz nie służą dla ozdoby.

Własnym męczeństwem hartuję duszę,
ludziom na wybojach służę.

Jak głodnym nie zboczyć ze szlaku
gdy pokusy kuszą smakiem?

Amelia

Szczerbata kilkulatka
opowiada swoją historię
barwną niczym motyle,
które udało się jej schwytać.
Gubi wątek, co chwilę
mówiąc szybko, pełna euforii.
Wciąż zadaje mnóstwo pytań,
choć wie więcej niż jej matka.
Po chwili zorientowała się,
że milczące usta mówią więcej.

Ciężko jest do mnie trafić

Droga grząska i wyboista,
Po deszczu łez rosną kłody.
Przyda się mapa wrażliwości.
– Nie pomył topografii!
Najlepiej trafić po bliznach,
zapaść logiki ogrody
i uciec od rzeczywistości.

Atena

Przyszła do mnie nocą we śnie.
w ukryciu przed światłem słonecznym
– widmo mojej wewnętrznej ciemności.
Oczy oliwne pełne spokoju ducha
nieruchomo zwrócone do przodu
obrazują jak potężny jest jej mózg.
Zaczerpnęła intuicji,
dostrzegła prawdę niewidoczną dla wielu.
Dostrzegła mnie zabarwioną zamysłem.

W królestwie Artemidy
piórem bielszym od śniegu
kreśliła proroctwa
wieszcząc mi zwycięstwo.
Pogodziła moje przeciwności,
niepewność wiodąc na szaniec.
Umarło wszystko, co złe.
Czuję ulgę
patrzac na jej pirryjski taniec.

Pozory

W galaktykach fałszu konstelacje obłudy.
Tam wszystkie gwiazdy
z pozoru wyglądają podobnie.
Jedne emitują energię niczym Wielki

inne są jak dogasające zapałki. Błękit,
Jeszcze inne, niczym niewidoczne punkty,
tkwią martwo na niebie.
Dla wszystkich jest miejsce
...w iluzji

Pisklę

W sinusie własnych nóg
zniosłam jajko.
Wykluły się trzy lotne pierwiastki
mojej natury.
Słyszę radosny świergot:
– π π.
Wykluła się nowa idea.
Mała i nieporadna
lecz czysta, biała, niczym nieskażona.
Zalęgła się w mojej głowie
tajemnica Wszechświata.
Potęgą myśli
i sprzężony szereg liczb.
Kumulacja szczęścia
rozpuściła zatwardziałe skorupy
niczym woda królewska.
Nie istnieje wielomian,
którego byłbym pierwiastkiem.

Przebudzenie

W labiryncie kłamstw
Jak nieporadna staruszka
ślizgam się po korytarzach ciemności.
Zanurzam się w źródłach wiedzy
skrywając we wspomnieniach
błękit sklepienia.
Budzę się,
zrzucam stare skorupy
zniszczone bolesnymi tarciami.
Nagromadzona energia
wybucha szczęściem
jak dynamit.
Woła mnie głos przeznaczenia.
Wkładam palec do wody
– tworzę nowe prądy,
kwestionuję ułomne dogmaty.
Odwagą przecieram
Strachem spocone czoło.

Opieram się na sobie,
nigdy na kimś!
Szukam mistrzów,
będąc mistrzem nauczam.
Duch we mnie ożył.
Lecę po ostatnie tchnienie,
szybuję słowem ponad wyżyny...
Pióro daje mi wolność przestworzy.

Kamyk

Znalazłeś mnie na straganie różnaitości.
Intuicyjnie wyciągnąłeś rękę
po kamyk uwieczonych skrajnych emocji.
Strzegłeś mnie jak źrenicy oka
przekonany, że jestem prawdziwym
diamentem

wśród miliona tanich podróbek.
Ścisnąłeś mocno w dłoni...
Lecz potknąłeś się o nieprzychylność losu
oślepiiony blaskiem cyrkonii.
Wypadłam z Twoich rąk
– przepadłam jak kamień w wodę.

Dzikość serca

Życie karmi się życiem
w nieskończonym łańcuchu przemian.
Intuicja wybiega w porę
oślepiając blaskiem hieny
skuszone zapachem świeżej krwi.

Nie wszystko boli tak samo
za każdym razem,
kiedy rwiesz życie na strzępy.

Przeglądałam się w lustrze okna
i dostrzegam zwykłego szaraka.
Wybiegam za nim myślami,
by odkryć własne pragnienia.

Mam dzikie serce
– nie dam się oswoić.

Ile jeszcze jestem w stanie poświęcić,
by żyć zgodnie z własną naturą?
Ile króliczych nor zwiedzić ?

Nokturn no 1

Cisza objawia się nocą.
Wtedy wiersze wychodzą
z zakamarków pamięci.
Nieśmiało czają się litery,
słowa wyłaniają się z głębin,
których granice wyznacza
pióro młodej marzycielki.
W aksamitach nocy
utonąłam po raz któryś.
To nic! Kocham te chwile
sam na sam ze swoim piórem.